

Sygn. akt II CSK 612/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa D. S.

przeciwko P. Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 marca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 11 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 czerwca 2015 r. W skardze powołano się na występowanie w sprawie dwóch istotnych zagadnień prawnych, a także na potrzebę wykładni przepisów wywołujących rozbieżności w literaturze.

W judykaturze Sądu Najwyższego wskazano, że przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Zagadnienia wskazane w treści skargi nie odpowiadają tej definicji. Zwrócenie przez Sąd pierwszej instancji uwagi na ewentualność przedawnienia roszczenia i podniesienie zarzutu przedawnienia przez pozwanego w postępowaniu międzyinstancyjnym nie wywołują z góry określonych konsekwencji w sferze prawa procesowego, które mogłyby stanowić przedmiot wyjaśnień w ramach rozpoznania

skargi kasacyjnej. Określenie możliwego znaczenia tej kwestii na wynik kontroli orzeczenia w postępowaniu odwoławczym wymaga analizy okoliczności konkretnej sprawy. Podobnie ocenić należy pytanie o możliwość stosowania w tej sytuacji art. 5 k.c., wskazane przez skarżącą jako drugie zagadnienie prawne. Przepis ten oparty został na klauzuli generalnej zasad współżycia społecznego, która ze swojej istoty wymaga zawsze konkretyzacji w odniesieniu do określonego układu okoliczności faktycznych. W rezultacie pytanie o możliwość uznania danego postępowania za nadużycie prawa podmiotowego nie odpowiada przesłance istotnego zagadnienia prawnego, jest bowiem zbyt kazuistyczne, by mogło stanowić podstawę do wyrażenia przez Sąd Najwyższy ogólnego i uniwersalnego poglądu, mogącego w istotnym stopniu przyczynić się do rozwoju prawa.

Powołując się na występowanie na tle problematyki prawnej sprawy rozbieżnych poglądów orzecznictwa w skardze nie wskazano żadnych konkretnych wypowiedzi orzecznictwa, które stałyby ze sobą w sprzeczności. Ogólne powołanie się na zajmowanie przez judykaturę odmiennych stanowisk przed wydaniem przez Sąd Najwyższy uchwały siedmiu sędziów z dnia 26 stycznia 2005 r., III CZP 42/04 (OSNC 2005, nr 9, poz. 149) jest zbyt lakoniczne i nieprecyzyjne, by mogło uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.